

Γνωριμία του Φ.Ο.Σ. Γ.Π.Α. με τα Βαρδούσια

Μετά από τόσες διαδρομές στην Ελληνική ορεινή φύση, η επίσκεψή μας στα Βαρδούσια αποτέλεσε για το νέο Σύλλογό μας ένα ανέβασμα -ουσιαστικά και μεταφορικά- στα ψηλά!

Και για την εκδρομή αυτή το ενδιαφέρον για συμμετοχή ήταν πολύ μεγάλο έτσι που αναγκαστήκαμε να μισθώσουμε μεγαλύτερο λεωφορείο. Είχαμε τη χαρά, εκτός από φοιτητές μας που συμμετείχαν για πρώτη φορά, να έρθει μαζί μας κι ο Επίκουρος Καθηγητής Γιάννης Μπαζιώτης, που μεταξύ άλλων τόσες πληροφορίες μας έδωσε για πετρώματα επί ή εκτός της γης (μετεωρίτες)!

Η εκδρομή διήμερη, με διανυκτέρευση στο καταφύγιο του Ε.Ο.Σ. Αμφίσσης, με τον πρόεδρο του οποίου είχαμε από μέρες σχετικά συνεννοηθεί. Η φίλη μας Γιούλα Δρόλαπα - συνορειβάτισσα από παλιά- βοήθησε τα μέγιστα για τις σχετικές ενέργειες. Στο καταφύγιο αυτό (1.920 μ.) φτάσαμε το απόγευμα του Σαββάτου 10 Δεκεμβρίου 2016, μετά από πορεία

περίπου έξι ωρών από το χωριό Αθανάσιος Διάκος. Προτιμήσαμε να πάρουμε το ανηφορικό μονοπάτι μέχρι το σημείο Προφήτης Ηλίας κι όχι τον χωματόδρομο που φτάνει ως εκεί. Το μονοπάτι αποδείχθηκε όμως αρκετά κουραστικό, ιδιαίτερα στα σαθρά του σημεία όπου χρειάστηκε η αλληλεγγύη των μελών που κάθε φορά φαίνεται, αν και τώρα έλειπε ο Γρηγόρης Παπαδόπουλος. Αλλά, ο Θανάσης Καμπάς και η γυναίκα του Ντίνα Κατιρτζή καθώς και φοιτητές μας τον αναπλήρωσαν επάξια.

Από τον Προφήτη Ηλία ανηφορίζοντας δύο ακόμη πλαγιές φτάνουμε -ημέρα ακόμη- στο καταφύγιο όπου μας περίμενε ο πάντα πρόσχαρος Κώστας Παπαγεωργίου με την Γιούλα Δρόλαπα. Το τζάκι αναμμένο με χοντρούς κορμούς έλατου θέρμινε το καταφύγιο γιατί τα χιόνια έξω ήταν αρκετά και παγωμένα. Γρήγορα βρεθήκαμε όλοι γύρω απ' αυτό και πεινασμένοι απολαύσαμε το πλούσιο φαγητό που εκείνη την ώρα ετοιμάστηκε. Οι καιρικές συνθήκες θαυμάσιες, ο ουρανός καθαρός και όλοι δεν χορταίναμε να βλέπουμε τις τελευταίες

ακτίνες του ήλιου να λούζουν τις παγωμένες, απότομες, γεμάτες βράχια πλαγιές που ορθώνονται στα ανατολικά, προς τον Κόρακα, την ψηλότερη κορυφή των Βαρδουσίων. Δυτικά επίσης, μεγαλοπρεπείς κορυφές των Δυτικών Βαρδουσίων έδιναν στα πρωτόπειρα μέλη του Συλλόγου μας εικόνες πρωτόγνωρης ομορφιάς. Οι Σούφλες, το Γιδοβούνι, η Αλογόραχη, η Πλάκα, η Χωμήριανη και κάπου εκεί κρυμμένα το Πάνω και Κάτω Ψηλό (Απάτητο βουνό), φαντάζουν απρόσιτα και θελκτικά μαζί.

Ο ύπνος στο καταφύγιο, άλλη μια εμπειρία για πολλούς που δεν είχαν συνηθίσει σε παρόμοια δύσκολες συνθήκες διαφορετικές από τις δεδομένες καθημερινές που έχει κανείς.

Το είχαμε ήδη καταλάβει από την προηγούμενη μέρα ότι το χιόνι σκληρό και παγωμένο, δεν θα επέτρεπε την ανάβαση στην κορυφή, ο εξοπλισμός που απαιτείτο (κραμπόν, ορειβατική σκαπάνη, ορειβατικό σκοινί) δεν υπήρχε εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων. Το πρωί της Κυριακής 11 Δεκεμβρίου 2016 λοιπόν αποφασίσαμε να ανεβούμε μέχρι τα Μετερίζια, στα περίπου

2.000 μ. υψόμετρο, όπου μετά από μία ώρα ξεκινώντας από το καταφύγιο βρεθήκαμε όλοι μαζί να απολαμβάνουμε τη θέα των γύρω κορυφών, αλλά και των μακρινών όπως ήταν τα Άγραφα, το Βελούχι και τα βουνά της Πελοποννήσου (Παναχαϊκό, Χελμός, Ερύμανθος). Ένα

τμήμα της λίμνης του Μόρνου φαινόταν νοτιοανατολικά, αλλά ακόμη κι ο Αίνος της Κεφαλονιάς νοτιοδυτικά. Και βέβαια η Οίτη, η κορυφή Καταβόθρα που πέρυσι την άνοιξη είχαμε βρεθεί εκεί με το Σύλλογό μας, το Γρεβενό κι ο Πύργος, η ψηλότερη κορυφή της.

Τα Μετερίζια λέγονται έτσι γιατί διάσπαρτα υπάρχουν εκεί πρόχειρες λίθινες κατασκευές, ταμπούρια δηλαδή, για να ελέγχουν το στρατηγικής αυτό σημασίας πέρασμα. Ίδια ταμπούρια υπάρχουν και στην απέναντι πλευρά μεταξύ της κορυφής Χωμήριανης και της Οξυάς για να ελέγχουν αντίστοιχα περάσματα, για να θυμίζουν όλα αυτά τους αγώνες που δίνονταν εκεί, στην ορεινή Ελλάδα, σε πολλές περιστάσεις.

Επιστρέφοντας στο καταφύγιο, αξέχαστη θα μείνει η απόφαση και το θέαμα μερικών τολμηρών (προεξαρχόντων του Νίκου Πυρομάλη και του Δημήτρη Βιτάλη) να κυλήσουν σε παγωμένη πλαγιά, δελεάζοντας πάρα πολλούς άλλους να κάνουν το ίδιο έτσι ώστε ένας-ένας, δύο-δύο ή και τρεις μαζί ακόμη να βρίσκονται να γλιστρούν στην πλαγιά με γέλια, επιφωνήματα και κραυγές χαράς. Εκεί έγινε κι ένα μικρό σχετικό μάθημα χρήσης της

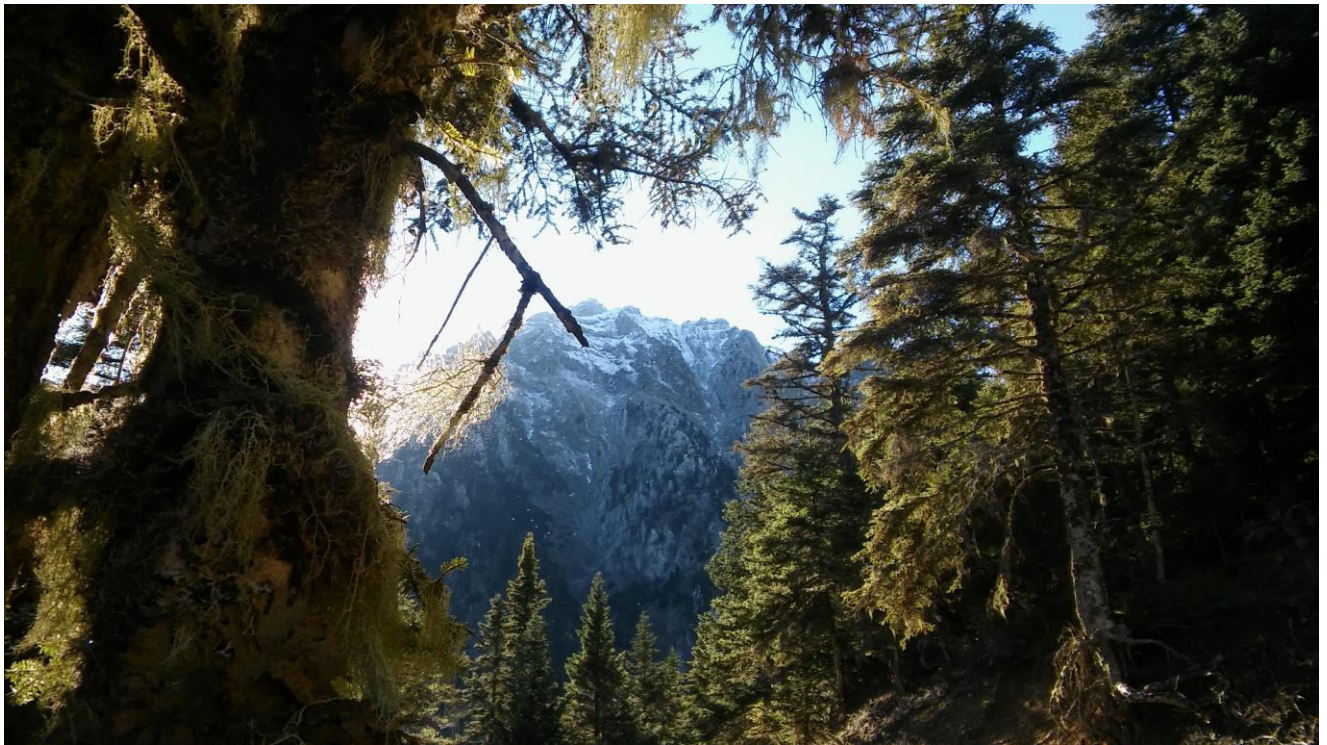
ορειβατικής σκαπάνης, της τοποθέτησης των κραμπόν και της βάδισης με αυτά. Τόσο πολύ χάρηκε τη χρήση των άρτι αγορασμένων κραμπόν του ο Νίκος Αγαλόπουλος, που δεν τα έβγαλε από τα πόδια του, ξέκοψε από την υπόλοιπη ομάδα

και μόνος αυτός περιδιάβασε για λίγο την απέναντι πλευρά για να καταλήξει, όπως όλοι μας, στο καταφύγιο. Από εκεί πλέον άρχισε η κατάβαση μέχρι την τοποθεσία Προφήτης Ηλίας. Η απόφαση να συνεχίσουμε από το ίδιο σαθρό μονοπάτι που ανεβήκαμε για να μη χαθεί χρόνος (το λεωφορείο μας περίμενε στον Αθανάσιο Διάκο) αποδείχθηκε αρκετά σκληρή, αλλά έτσι είμαστε ... εμείς οι ... ορειβάτες! Τα βλέπουν αυτά η Ελισάβετ, η Ιουλία, η Μαριάννα που νόμιζαν ότι δεν θα τα καταφέρουν; Για τα λίγα άτομα που επέλεξαν να επιστρέψουν πιο εύκολα από το χωματόδρομο, ο κ. Μπαζιώτης είχε την ευκαιρία να δώσει κάποια στοιχεία για

τα πετρώματα όπως επισημαίνει και το παρακάτω σχόλιο του φοιτητή μας Αλέξανδρου Ταταρίδα σε ανάρτησή του στο facebook: «*Να προσθέσω ότι η διαδρομή από το χωματόδρομο στην κατάβαση (διάρκειας 1.30 ώρας, καταρρίπτοντας τα στοιχήματα για 2.30 και 3 ώρες) ήταν ΑΠΕΡΙΓΡΑΠΤΗ, με ανάλυση του φυσικού τοπίου και αναλυτική προσέγγιση στα πετρώματα από τον κ. Μπαζιώτη*».

Στην πορεία αυτή είχαμε την ευκαιρία να συναντήσουμε τον Ορειβατικό Σύλλογο της ΕΥΔΑΠ, τον Τάσο Μήτσιο, αγαπητό συνορειβάτη από παλιά, την Τασία Ηλιοπούλου, την πρώτη Ελληνίδα που ανέβηκε σε υψόμετρο 8.200μ. στα Ιμαλία και πολλούς άλλους αγαπητούς φίλους.

Γυρίζοντας αντικρίσαμε για μια φορά ακόμη τις κορυφές των Βαρδουσίων που αφήσαμε

πίσω μας και αυτές της Γκιώνας μπροστά μας, κορυφές που πάντα περιμένουν όλους μας να βρεθούμε κοντά τους.

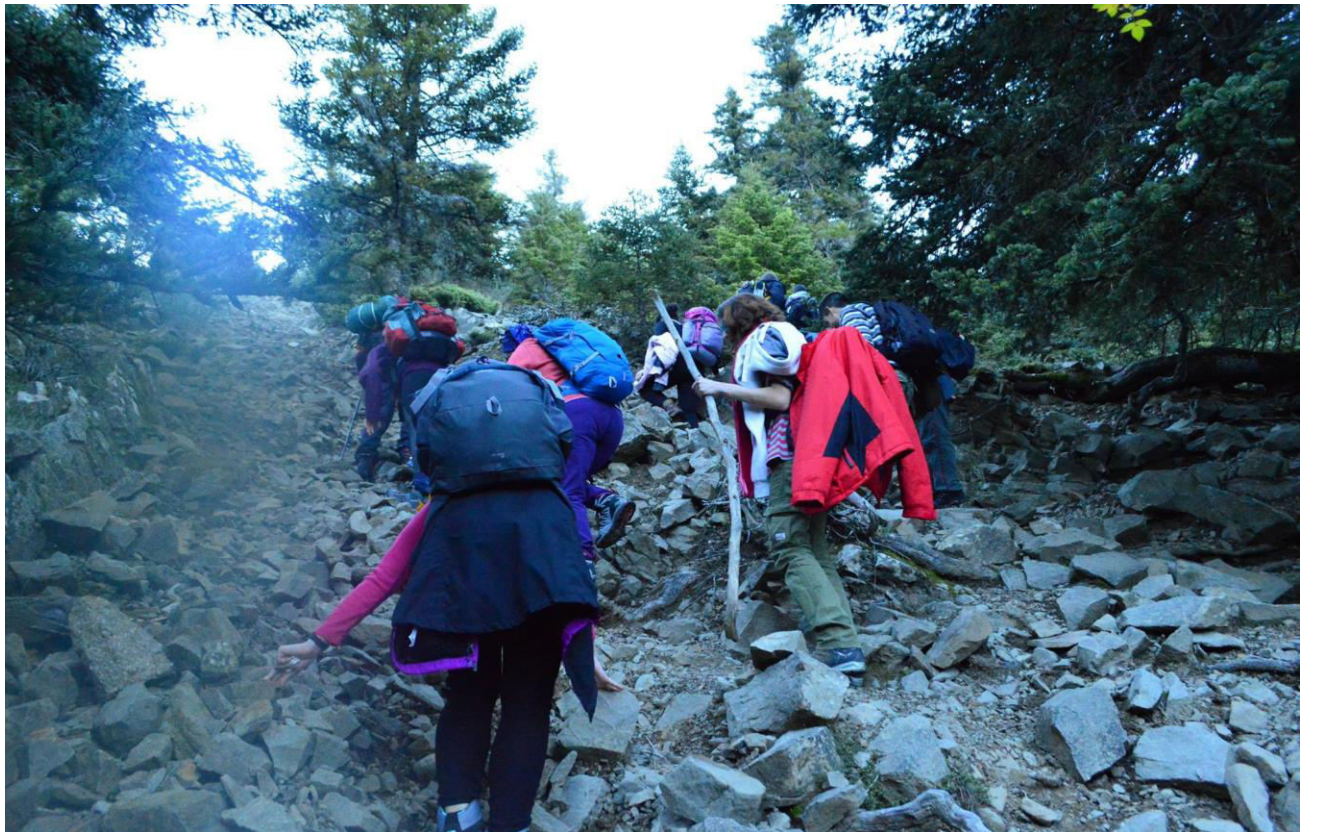
Επιμέλεια κειμένου
Ομότιμος Καθηγητής Ν.Γ. Εμμανουήλ
Δρ Ε.Ν. Πάνου

Φωτογραφίες:

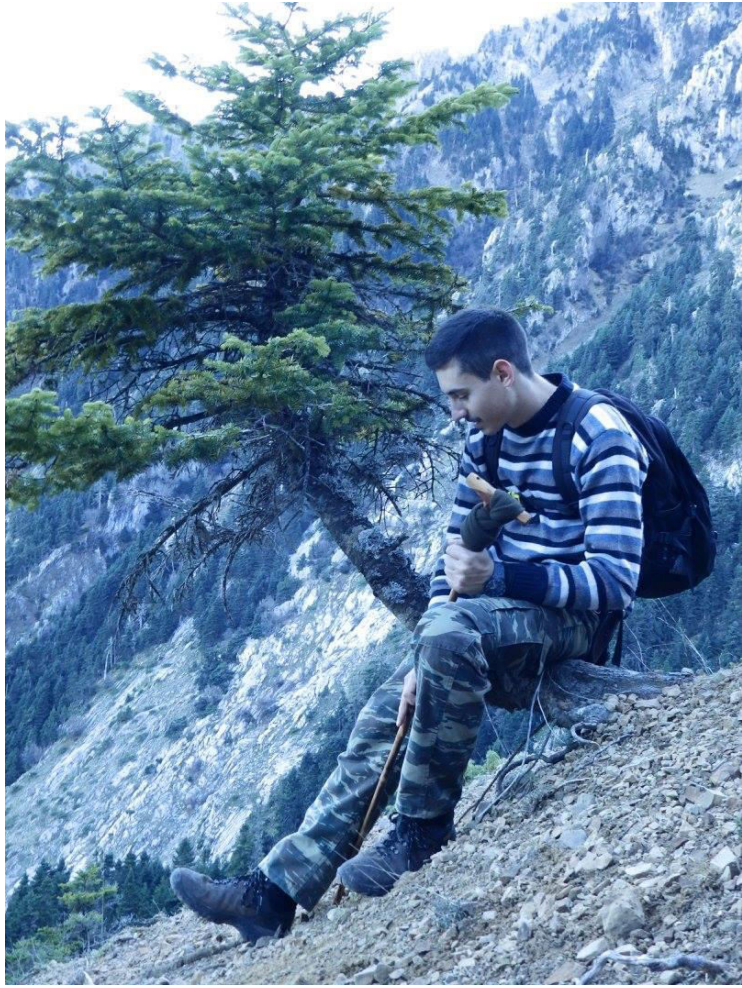
Αγαλόπουλος Νίκος, Γκιμούση Εβελίνα, Καλαγκάτση Όλγα, Καπότης Βαγγέλης, Λεωνίδου Φωτεινή, Παναγίδης Νικόλας, Πάνου Ελένη, Παπαδομανωλάκη Τατιανή, Ταταρίδας Αλέξανδρος, Φαμπρικατζής Άλκης.

Στο σαθρό μονοπάτι.

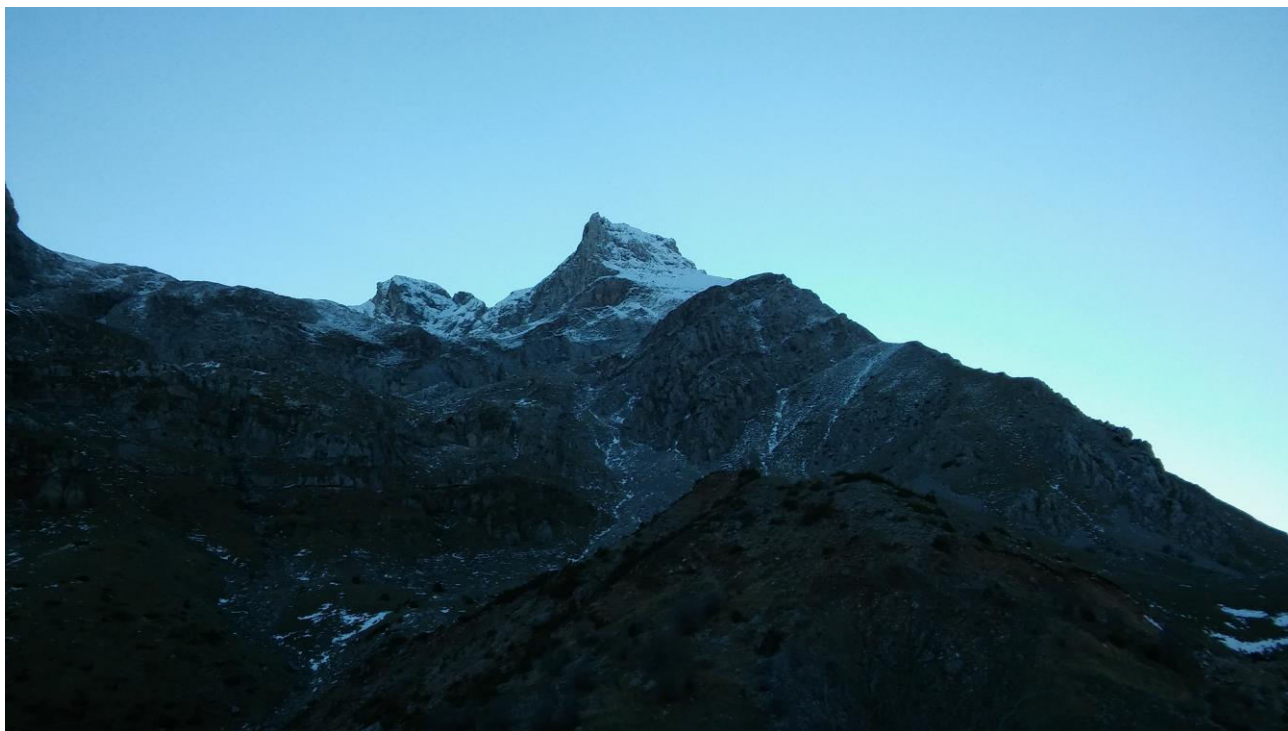

Του Γκιώνη το πλάϊ στα Βαρδούσια.

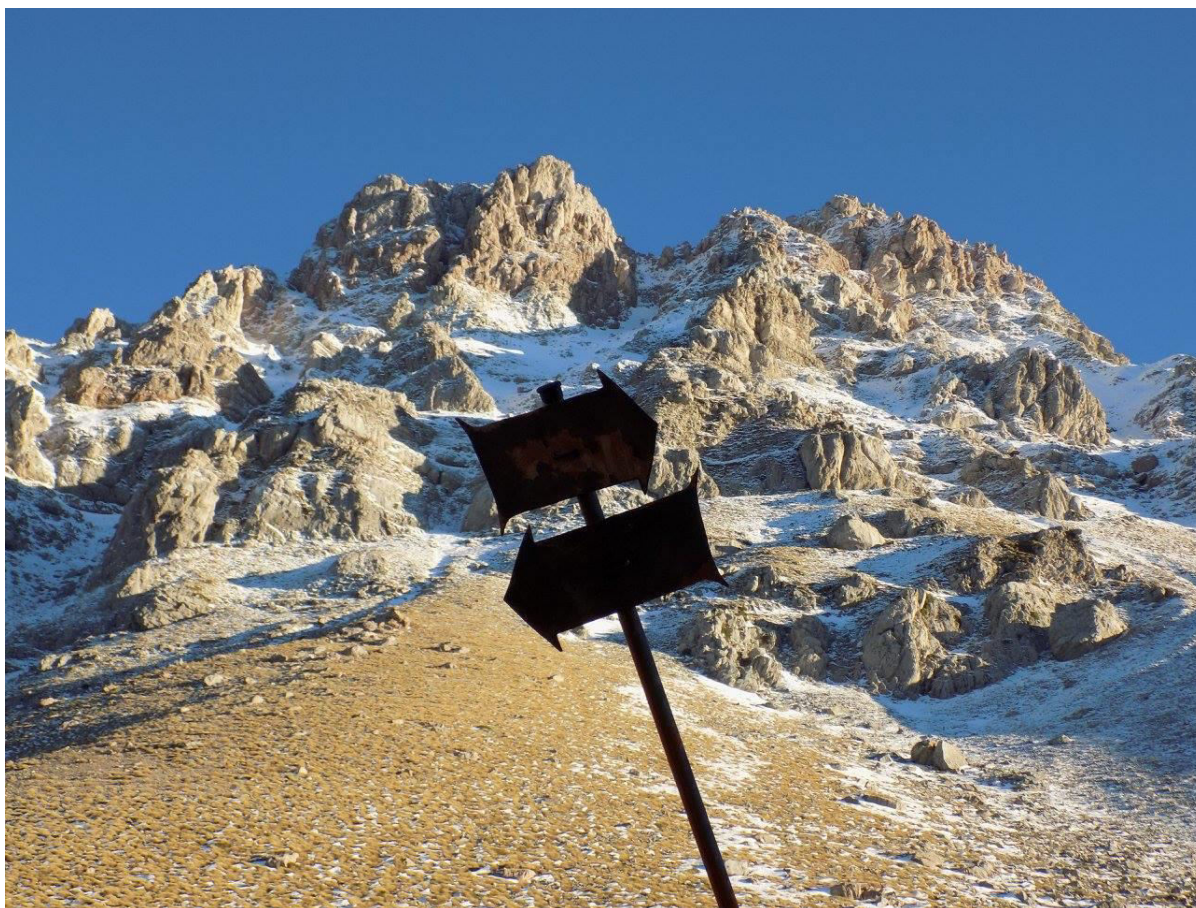

Λίγο πριν το καταφύγιο.

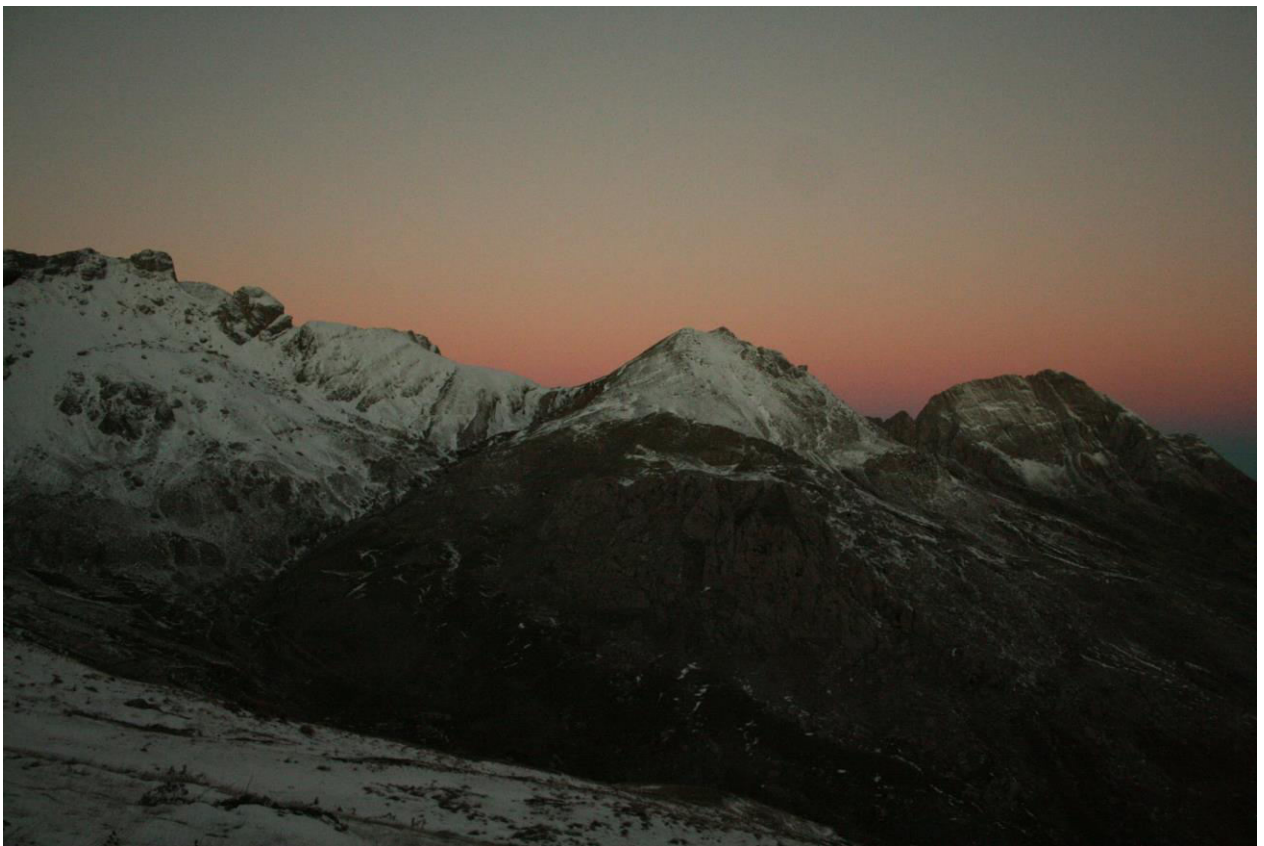

Τα βράχια προς τον Κόρακα. Φως και σκιές καθώς δύει ο ήλιος.

Στάνες στην τοποθεσία Σταυρός, από ψηλά.

Και μία στρούγκα.

Χαρούμενα πρόσωπα και σε αυτή την εκδρομή.

Με βήμα ταχύ προς την κορυφή.

Απολαμβάνοντας τα παγωμένα νυχτερινά τοπία.

Το καταφύγιο του Ε.Ο.Σ. Αμφίσσης που μείναμε (υψόμετρο 1.920 μ.).

Στιγμιότυπα από το δείπνο, το πρωινό και γύρω από το τζάκι στο καταφύγιο.

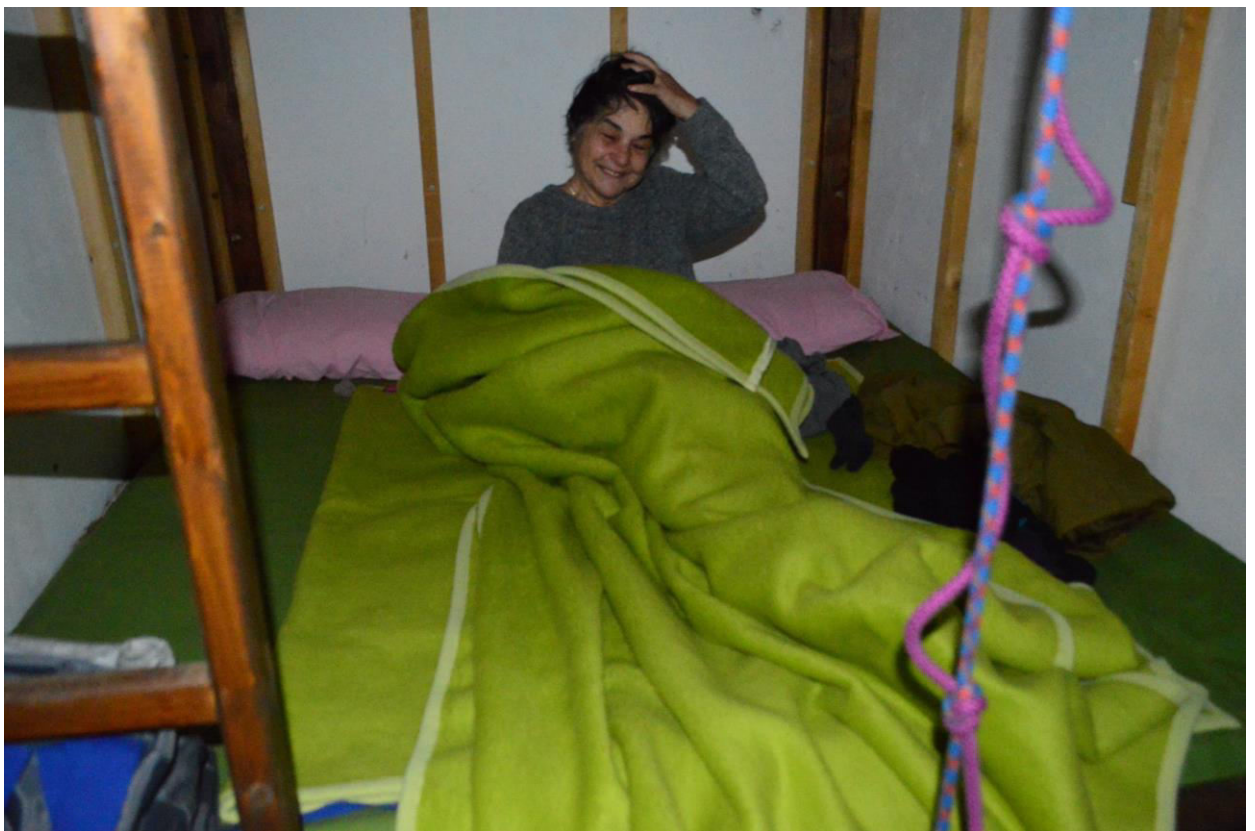

Εμφανής η επίδραση του δυναμωτικού φαγητού που μας προσφέρθηκε στο καταφύγιο...

Η Κατερίνα, ένα από τα πιο σταθερά μέλη του Φ.Ο.Σ., μόλις ξύπνησε στη σουίτα της!

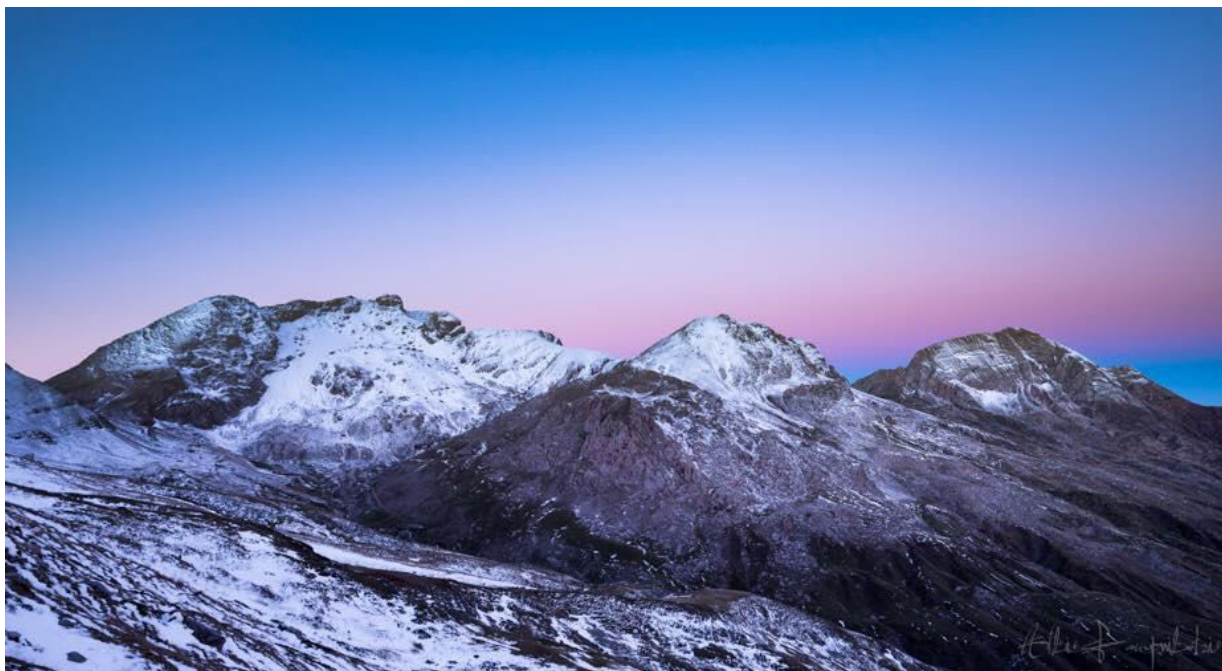

Ο Νίκος Εμμανουήλ με την Γιούλα Δρόλαπα, μία από τις καλύτερες ορειβάτισσες της Ελλάδος.

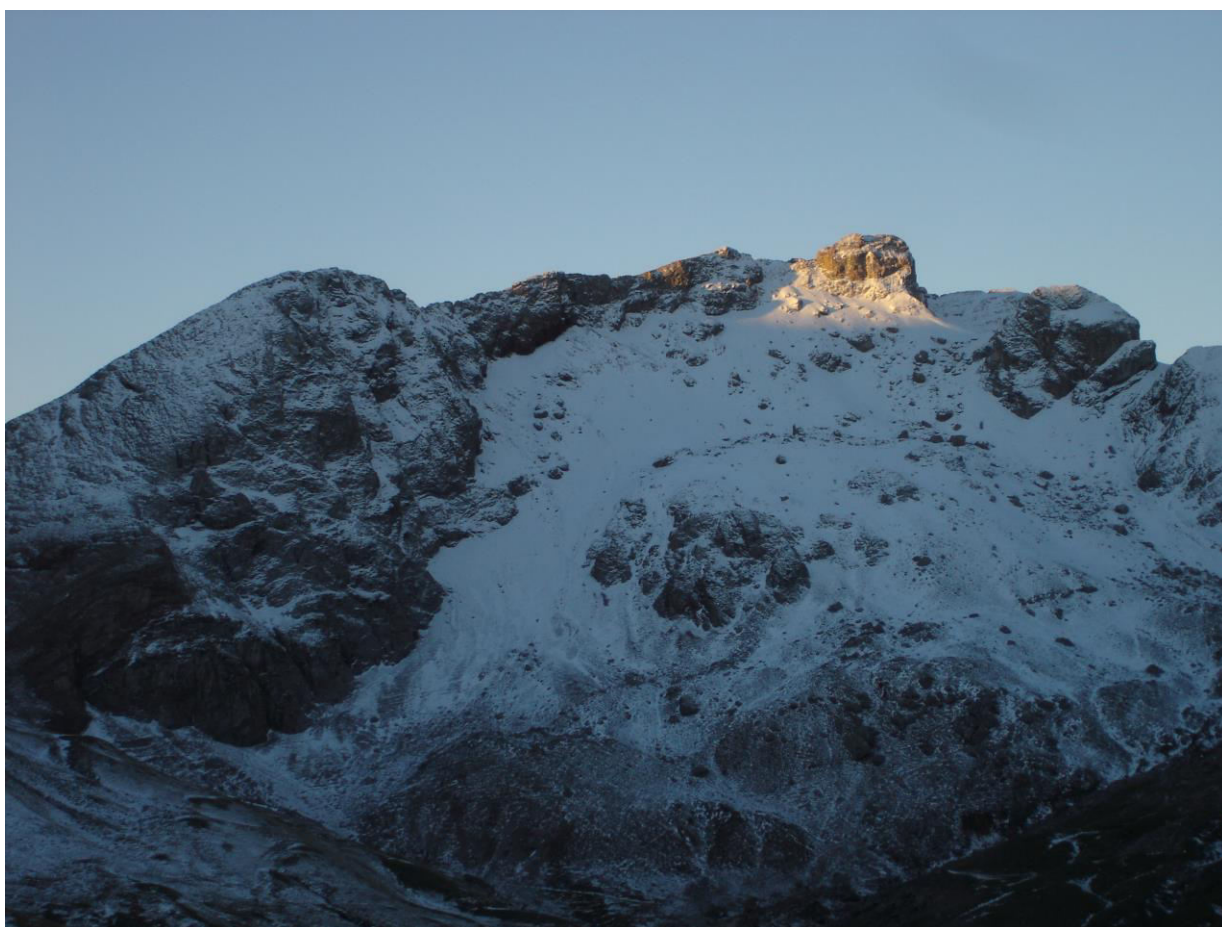

Ο Πρόεδρος του Ε.Ο.Σ. Αμφίσσης, Κώστας Παπαγεωργίου, λάτρης της Βιολογικής Γεωργίας.

Ανατολή από το καταφύγιο.

Το πρώτο φως στις Σούφλες.

Παγωμένα τοπία από την πορεία μας το πρωί.

Στα Μετερίζια.

Μετερίζια. Στο βάθος οι Σούφλες.

Κυλώντας στην παγωμένη πλαγιά!

Ανεβαίνοντας την πλαγιά μετά από τις χιονοτσουλήθρες!

Οι ... δροσουλίτες των Βαρδουσίων.

Νυχτερινή εικόνα έξω από το καταφύγιο των Βαρδουσίων. Διαγράφονται τα ίχνη των αστεριών από την κίνηση της γης. Όσο πιο κυκλικά γίνονται σημαίνει ότι βλέπουμε τον βορρά ή τον νότο. Από το υψόμετρο που βρισκόμασταν ήταν εφικτό να φαίνεται ένα μέρος κι από τους δυο πόλους σε μια εικόνα όπου διήρκησε 5 ώρες και 17 λεπτά, επιμελημένη από τον υπομονετικό κι επίμονο καλλιτέχνη Άλκη Φαμπρικατζή.

Ο Φ.Ο.Σ. Γ.Π.Α ήταν εκεί !!